

Живко Попов

Завръщане, или зад
облаците има слънце

Предпочетох да се измъкна от карето. Не, че ми беше неспокойно. А и винаги ми е било приятно да се разхождам. За предпочитане – сам. Разглеждах клоните и опадалите листа, ровех от време на време минало-годишната шума, времето е сухо за гъби, но знае ли човек... На един припек изгоних няколко гущера и се излегнах на скалата. Отпуснах се и затворих очи. Три удара на сърцето вдишване, три пауза, три издишване, пауза... сега четири...

Влизам в една цветна дъга. Така не бях го правил. Прилича на едновременно ребус и на тест на Люшер. Избрах си синьото и вместо да го махна както в теста, го разширих, изпълних с него цялото пространство. В центъра се появи виолетова точка. Разширих и нея, и червената, и оранжевата, и жълтата и се получи дъга в концентрични кръгове, които пулсират в приканващ ритъм. Завъртане и целият се завъртях. Това ме изненада, бавно се опитах да отворя очи и попаднах във... фантастичен зъболекарски кабинет от бъдещето. В главата ми от известно време звучеше настойчиво: "... в креслото за възстановяване. Заповядай в креслото за възстановяване ". Като са ме поканили – седнах и се започна...

Последният оцелял от знаещите началото. И нещо като продължение на вечния еретик. Цял и истински, нищо че, мислите бягат в галоп и кожата се опъва непривично. Повече от 10 века са изменили от последната пълна проверка и дългосрочна прогноза. За това развитие имам лично участие – вина или принос – кой както отсъди. Как ли е първото ми тяло – енергията на капсулата би трябвало все още да поддържа плътта без изменения. С вградените в него акумулатори е мощно колко атомна централа. Но до него не се стига лесно.

Стоп! Сега е 20 век. Проверката е за 21. Отдавна съм наблюдател, или по-точно почти ме няма. И не играя в колективната игра. „– До всички системи: повишена готовност, проверка и отчет – код: жълто – оранжево – червено. Повтарям: жълто – оранжево – червено!“.

Звезди в очите. Ще се претрепя сам. Двама – един отзад и един на входа. На са местни. Оръжия и нещо като енергийни костюми – става горещо. Ако не беше рефлексът си бях отишъл – креслото е стопено. Е момчета, сега аз съм на ред, автоматичната защита само чака да си помисля за вас. Две безшумни напрегания – и енергията на този отзад е източена. Вторият е успял да излезе от обсега. След него. Ослепителната дъга на фазовия преход не ми оставя право на избор – добавям малко от мен и... никога няма да стигне там за където се беше запътил.

Цицина и страхотна умора, а креслото не работи. Утре ще съм доса по поносимо състояние, само малко да си почина. Тези никак не се

шегуваха и какви ли бяха. Разглеждането на остатъците дават малко информация – какви ти момчета, нехуманоидна форма с добра маскировка за местни условия, високо ниво на енергетика, силови екрани – ето защо не е останало нищо от него. Нещо като демон в бутилка. Интересен екземпляр. Някога такива се появяваха от време на време. И представляваха проблем. Заради тях ходехме задължително по трима. Имах много приятели, докато не бях обявен за „персона с не твърде приемливи възгледи“. А на повечето им харесваше да са богове. Запазване на разликата в знанията и възможностите за тях беше първостепенна задача. Децата и внуците се оказаха трета категория. И който не спазва правилата, отказваха му достъп и отиваше в предните охранителни групи. Много от първите бяха убити при ясни и не твърде ясни обстоятелства, други просто ги нямаше, а някои бяха съгласни.

За мен им беше по трудно. От седемте първи координатори останахме само трима, а в корабния мозък са заложени нашите матрици. Изчакаха ме да изляза и сложиха защита на входа на базата, без връзка с основната система за управление на кораба.

И сега резервния ми вариант успя. През колко ли тела е преминала нишката на съществуването ми докато се окажа в близост до станция за възстановяване. Може би заниманията с йога и медитациите в последния живот са помогнали – „всичко е добро, щом свършва добре“.

Така... след малко отпускане и наместване на мислите – проверка на състоянието. Как да проверим кои са дежурни без да се вдига тревога. Каква е официалната позиция към „еретика“? Креслото е работило добре, жалко, че за последен път. Защитата на станцията работи и все има нещо като авария комплект. Изгоряло кресло – не се знае работило или не е в моя полза. А какви са ги вършили дежурните, щом тук се разхождат приятелчета като тези от преди малко? Пасивен режим – ще видят когато направят проверка. Сега отчета на системата, козметика на помещението. Да проверя централата?

От аварияния комплект не ми се иска да се откажа. Да проверим – универсален инструмент, жезъл, шлем, зарядно устройство, комуникатор, биокомплект, дистанционно и сензори. Цицината се търпи, шлем с официалния костюм не се носи отдавна, но ако се кача на мотор ще мине за каска, комуникатора е с идентификация на потребителя. Жезълът ме изкушава. Бастун, чадър – не се получава. Сензори с дистанционно е – не обичам ръцете ми да са заети, но ще го взема. Как тежи това пакетче. Дано чантата да издържи. И какъв подозрителен камък е.

Приятелчетата влязоха тук – значи могат да дойдат и други. А не са

ли влизали и преди това? Записващия кристал липсва. Временния буфер, назад, ето ме и мен, престрелката, пак съм аз... Това трябва да е от преди месец, и дежурните не са проверявали! Много несмело. Или са се сблъскали някъде с активирана защита. Това и аз ще го направя. Затова са чакали да влезе някой. Трябва да са следили входа.

Дамите харесаха цизината ми. Какъв добър повод да проявят майчински чувства. Въпреки, че зад загрижените лица има и други мисли.

Докато се разпадне карето успях да омета всички остатъци от храна. Това не ми е стил и предизвика весели забележки. Повечето бяха направили главите. Помагах при събирането на багажа и моето камъче си намери място в един багажник. По пътя се отпуснах и задряхах. Събудиха ме и след малко бях в леглото си. Още едно усилие – ред беше на преглед на архива.

Последните информации бяха от преди 200 години. Това, че ме няма и не могат да ме намерят не бе новост, но са го оставили в графа важни. Някакви разделени съзнания, ограничения при ползване на оригиналните тела. Охо, тук нещо съвсем не е наред. Как така ще ползва чуждо тяло. Разпределени съзнания. Използват наследниците почти както го измислих аз, но запазват връзката – е, по-добре е в някои отношения, но доминират – то си е паразитизъм, а и определено не става за този който не желае да бъде намерен. Картичката се изяснява. Акумулаторите сглобени тук не са със същото качество. Има и странични ефекти. Всеки си пази първото тяло. Капсулата с моето е прибрана отдавна и ако не ми потръбва или не успее да стигна до нея след още 5–6 века автоматиката ще ме събуди. Не е лошо да стигна до там. Събраната сега информация ще е ми е полезна. За тези демони, изучили телепортирането, а усещам – ще има още. Наблюдението явно е много слабо, щом се разхождат свободно. Може да е повод за обща тревога от първа степен по старите правила. С първото си тяло може да проверя сигурността на защитата на кораба. А тогава може и да ремонтираме правилата.

Добро утро. Раничко се събуждам, но има доста неща за свършване. Ако ме търсят ще е тук. Един пасивен датчик с без дистанционна проверка ще свърши работа. Зад железната врата няма как да се скрият, но ще им сложим и един отпред. Ако намерят вътрешния може да не потърсят отвън. Един на входа на кооперацията и сега на отсрещната сграда една камера. Тези фуги са прекрасни, а за по горната дупка трудно ще се сети някой, ето готово.

– Шефе, налага се да взема отпуск. Не ми е много...

Цицината също говори убедително и добре че привлича вниманието, иначе сигурно ще правят впечатление поразширените рамене и ръста.

– Вземи си няколко дни и като се пооправиш ела да довършим задачата.

Не искам да бъркам в чуждите мозъци, ще трябва да се измъквам по друг начин. От друга страна в четвъртък дават пари... С новите стари възможности... По-незабележим – по-добре, поне засега.

– Да. Да. Ще мина утре или ще се обадя. Може би трябва да отида да ме види лекар все пак.

Неприятно е да ходиш като болен, а всъщност да бързаш до безобразие. Ще си намеря някакъв болничен лист. Или по нормалния път – Краси е лекар все пак.

На витрината има дрешка която би скрила нарасналата мускулна маса на раменете ми. Даже е отворен. Проверявам цената и наличните в джоба. Е даже и продавачката е симпатична.

Сега клуба – Мария трябва да знае кога се събира. И да я накарам да ме заведе. С десетина мозъка под ръка. И да не прекаляваме с усърдието си... А онзи „гуру“ дето повечето медитират при него – внимателно с „разпределените съзнания“.

– Здравей. Как си.

– Ало. Кой се обажда.

– Познай.

– Ааа. Как се сети за мен.

– Паднах си на главата. То беше добре. защото иначе щях да счупя нещо. Но и тя пострада. Сега търся на кого да я покажа. Има ли нервен доктор там някъде?

– С парите дето ги дават нервни доктори колкото искаш. Ела и ще измислим нещо.

– Аз ще искам и болничен. И то неподозрителен.

– За това трябва да те видя. Идвай.

– Цицината ти е образцова. Трябва да ти направим едно-две изследвания.

– За сега искам само да си почина.

Ако седна на стола и порисувам на апаратите, или техниците ще търсите, или докторска дисертация в нечия глава ще се завърти.

– Колко време лежа след нокаута? Имаш ли представа?

Докторът се е загрижил. Приятел е все пак.

– Почти нямам бели петна. Е имаше звезди и тъй нататък. Известно време и с равновесието... – Да не прекалявам, че току виж ме пратил в болницата. – И сега виждам звезди от понякога. – Погледа ми е недвусмислено отправен към сестрата. Сини очи, руса коса – малко химия е имало все пак. Правилни черти. без грим и „не чува“.

– Не се прави на герой. Обади се ако има нещо.

– Ако сестрата, с която не искаш да ме запознаеш си даде телефона, мога да се обадя още довечера.

– Е наистина има ефект от удара. – докторът затваря вратата зад нас – Дъщеря на шефа и любовница на един дето го карат в голям нов джип. Не създавай проблеми на мен и на себе си. – потупва ме по рамото – Какво си направил, с културизъм ли се занимаваш? Тази цицина къде си я работил.

Замазвам ситуацията и се измъквам по терлици. Докторът си е доктор – усети промяната. Много агресивен съм станал и в комуникацията. Тялото продължава да се променя по първоначалната матрица – метър и седемдесет и пет на седемдесет и три килограма. Не е особено впечатляващо, ако не си наясно какво може. След два – три дни и ще съм в прекрасна форма и ще се налага да давам обяснения на всички познати. Трябва да намеря време за почивка и балансиране. По програмата за втория и третия ден се полага нулева двигателна активност и си стоиш в креслото. Предвиждат се и разговори с машината или ако си късметлия с някой свободен от дежурство, а не му се спи. Как се прави това в моята ситуация? Ако инцидента в станцията е засечен, дежурните ще търсят. Да се надяваме, че ще открият следите от демончетата. Махалото което инсталирах за два дни ще презапише буфера на камерата. Е, то остава, и може да се сетят, че съм го правил вече два пъти. А ако са достатъчно бързи ще ме видят. Хотели, квартири, дори и познатите са опасни. Спален чувал и като бездомните в някоя недостроена сграда не ме привличат, но в краен случай... В блоковете с парно може и да не е лошо. Конкуренцията може и да ме издаде, а ако ме свари спящ и други неща. Някои от разпределените сигурно са и там, и в полицията. Може и да се престаравам, но такива са правилата на играта. Спазвах ги и „излизах винаги сух от водата“.

Мария щеше да ме запознава с някаква приятелка преди време. Да

проверим сега клубовете и приятелките.

Парите в джоба подозрително са намалели. Като се разхождам с такси – нормално. Сега да намеря една автобусна спирка.

Хубава коса. Тъмнокестенява с блясък и лек спомен за къдрене, и с прекрасен аромат. Това за аромата беше на завоя. Трябва да внимавам повече с равновесието и тя също. Не се забелязва на пръв поглед. Нормално облечена панталон и яке. Стегната фигура. Ако се обърне, ще ѝ видя и лицето. Не се заплесвай, ще си пропуснеш спирката.

На входа влизам без да се оглеждам. Портiera е смотан и не смее да спира всеки. Стълбите са удобни и не ми се чака асансьор, въпреки че прави впечатление.

– Здравей Мария, „ти не плачи на идване“. – Правя се на интересен. Тук харесваха цитати.

– Вече не си спомням, кога се яви за последен път и нищо чудно да пусна някоя сълза. Къде се беше изгубил? Влизай и не се притеснявай. Днес съм само сутрин на работа. Канех се да тръгна. Я, я се обърни. Колко си красив днес. Доколкото знам, не си женен и това не може да е напъпил рог. С някои чужди рога си блъснал.

– Нито едното нито другото. Пробвах здравината на собствената си глава само. Може ли да те пипна – продължавам с малкия флирт.

На вратата се чука тихо, но уверено и се появяват познати панталони и яке, а като вдигам поглед и позната коса.

– Нина, говорили сме, но не съм ви запознала, нали, Александър.

И ръката която ми подава за ръкостискане, а аз поднасям до устните си, има хубав аромат. Малък маникюр, добре оформени нокти, кожата е поддържана, но не от най-опазените.

– Ние се прегръщаме в автобуса, без да се познаваме и беше много приятно.

Докато Нина се реши какво ще е първото и изречение и да се справи с леката червенина по бузите. Мария е успяла да я прегърне и да каже нещо на ухо. То окончателно ѝ затваря устата и се налага да поема инициативата в разговора.

– Извинявам се за автобуса, не беше нарочно.

– Няма нужда, всъщност причината бях аз. Но не си мислете, че имаше умисъл. – със спокойна усмивка ме връщат в изходна позиция.

– Не блъскайте челата, Нина. Той там е малко повреден. А и време няма. Трябва бързо да се облека и да се изнасям, защото ще потриявам на някой. – усетила напрежението, Мария се намесва. – Подай ми чантата и излизайте. Отиваме на кафе.

На кафето се оказва, че няма свободни места и се налага да уточняваме програмата веднага. Програма – магазини – кафе – клуб, където ме канят след кратко колебание.

Магазините малко ме изморяват, но успявам да купя обувки – удобен спортен модел, с един номер по-голям от този на краката ми. А когато сядаме на кафето разбирам колко много имам нужда от почивка. В това състояние кафето и алкохола са ми противоположни, така че пия някакъв сок, същия като на дамите. И разглеждам незаинтересовано витрините отсреща. Цялото ми внимание е заето от дамите, които обсъждат едновременно стоките в магазините, общите си познати, включително присъстващите, времето и клуба, което ме интересува. Обсъждането на моята персона ме задължава да вземам думата от време на време, но не прекалявам.

Сбирката е в някакво училище. Физиономиите са познати. Лекторът ме поздравява. Скука. Идеята не е лоша. Докато говорят за точкова терапия успявам да направя повърхностен анализ на състоянието си и да свикна с променилото се тяло. Проверявам за някои от разпределените, но не усещам присъствие. Мария е с висока степен на активност, но е чиста. Новата ми позната е затворена и проявява само външен интерес към сбирката. Това не ми позволява да поровя по-дълбоко, но това което се усеща са чисти линии и се успокоявам. Лектора е доста мътна глава. Може някой там да е правил нещо. Реалните му възможности са доста ниски сравнени с Мария например. Дори сега да се започне с обучението ѝ, би могла да запали свещ само след два-три месеца. В наше време не горят вещици на клада, но някои тайни служби... И не се знае... Докато се разсейвам, темата се е отместила. От тайните изобретения до светите места и това което е бил Христос и дали е бил изобщо. Честно казано този дето ги надrobi беше, мм мм... леке, а фитилите му ги пуска аз. Онзи беше вечно гладен, гладен за любов.

И пак се разсеях. Нина се е включила активно в разискване дали трябва да се действа активно на другото ниво, дали трябва да го правим в реалния живот, или да чакаме бананите да падат сами. От емоцията и се е разкрила и на тяхното друго ниво разглеждам една красива картина синьо-виолетово-розово-червено. Има някакви жълти проблясъци от време на време, но като цяло е доста чиста в мотивацията. Безпокойствата почти изчезнаха. Може да се каже, че всички са проверени. Някои са нервни, време е да си ходят. Лекторът кани Нина за някаква

демонстрация. Движение на енергията по малкия и по големия кръг. Моите приятелки се споглеждат внимателно. Историята ще има продължение и е добре да участвам.

– Сега си представи топлината която тръгва отдолу. – започва лекторът.

Това и аз го правя, е доста по точно и с контрол по всички меридиани. Нина се е съсредоточила в пъпа си. Сигурно пъпчето изглежда добре, но за да се балансира за нея е необходимо да се съсредоточи по-нагоре. Лектора повтаря едно и също, а Нина се напъва и след малко ще направи успешно-облекчена физиономия за да го задоволи, а и себе си между другото.

– Нина, пробвай да се съсредоточиш между веждите. – изплъзва ми се от устата докато гледам безплодните усилия.

Тя пробва и нещата се променят. Циркулация, макар и слаба се получи. Усети, зарадва и... всичко свърши. Няма ли равновесие, кръгът се разтваря. Нина ме поглежда умолително. Не може да си подадеш пръста без да ти лапнат ръката.

– След като започнеш с концентрация между веждите бавно сваляй точката надолу и се опитай да усетиш къде е равновесието.

Почти като признание в любов прозвучава:

– Помогни ми. Ела до мен.

Май че е допустимо. Но не е лошо да понамалим ореола, за да няма подозрения.

– Ще започнеш с концентрация между веждите и като усетиш бавно ще сваляш точката надолу и се опитай да усетиш къде е равновесието. Така е според Мантак Чиа – поамериканчен китаец.

И се получи без помощ. Устойчиво, слабичко, но устойчиво. Надробих я пак една. Нина се разпадна бързо – липса на тренировка. Но е готова да ми се хвърли на врата. Нямам нищо против – такива ми са и плановете, но без демонстрации пред публика, поне засега.

– Страшен си.

– Само ви казах как препоръчва опитен майстор. Другото си беше от теб. – прекъсвам суперлативите.

Уточнихме заслугите, разпределихме процентите. Прехвърлих част от славата на лектора за което получих благодарствен поглед и инициативна група се запътихме към близко и евтино кафе. След обсъждане на същите интересни теми и умелите ми измъквания от натиска да пробваме отново с предлагания естествено, компанията намалява до нас тримата и лектора. Той не ми трябва особено, но може да помогне в

зависимост от обстоятелствата.

Мария има идея да отидем у тях. Нина най-после предлага услугите си, а и живее на две-три минути. Лектора, каза си името, но си остана лектора, се стресна и измисли неотложни ангажименти. Опасна слава имат тези момичета. И ето ни в една добре подредена стая с преоблечена в домашен халат домакиня, Мария с разкопчано едно копче на деколтето в повече, и аз седнал по турски на ниско канапе. Съдържанието на барчето е скромно, но е на масата. А аз решавам какъв етюд да изиграя, за да остана тази нощ тук.

– Момичета, аз не зная дали ще издържа и на сто грама концентрат. – започвам отдалече.

Нина обаче налива в тумбеста чашка коняк с много лъскав етикет и двете ми протягат чаши с наздраве. Иди че отказвай. След пет минути нищо не значещи приказки двете феи започват да се държат доста по свободно. Копчетата при Мария са станали две, а домашния халат се е поразтворил и се вижда едно стегнато в чорап, но много добре оформено, по моя преценка, бедро. И Мария се самопредлага за демонстрация. Ако не е чела, то поне е чувала за книжките на Мантак Чиа и иска да настигне приятелката си. Обяснявам още един път идеята, рисувам на един лист схемата от книжката, обяснявам и основните пози в които най-лесно се постига равновесие. Мария избира да е легнала и пак изпреварва. Засегнатата домакиня отбелязва, че това е може би е работната ѝ поза. Слагам ръка на рамото на Нина, след като Мария е затворила очи, равновесието в компанията е възстановено и пак се правя на гуру. Това като че ли помага и Мария затваря малкия кръг почти без помощ, после прави осмицата и държи циркулацията устойчиво.

– Вдигни си бавно дясната ръка, събери пръстите като човка на птица, насочена нагоре. Сега от целия поток отдели една малка нишка и я насочи към тях. Събери енергията в дланта. – тук малко и помагам – сега бавно я премествай нагоре извън тялото.

Тук усетих как Нина се ококори и омекна, защото над ръката на Мария светеше.

– Сега бавно издърпай обратно енергията и я включи в общия поток. Бавно! – Мария губеше концентрация. – Дръж се! Помагам ти! – Наистина се наложи да помагам. – Още малко, сега се отпусни.

И аз се отпуснах без да съм го планирал в ръцете на Нина. И дойде това което задържах от преди обед. Разтресе ме нацяло. Събудих се легнал, завит с памучно одеало и по бельо. „Мръсен манипулатор. Пак се подреди.“ – беше първата ми мисъл естествено. Нина държеше ръка на

челото ми, а разтворения халат даваше възможност да разглеждам две привлекателни изпъкналости прибрани в дантелени кошнички.

– Как си? Взе ми акъла. Какво стана.

– Наистина не трябваше да пия коняк – чистосърдечно си признавам. – Само съм отпаднал и ми се върти главата. – продължавам. – Но то е нормално когато под носа ми са такива прелести.

– Наистина си добре – и докато го казва се протяга да остави термометър на полицата зад мен, а халатът се разтваря пред очите ми нацяло – Взе ми акъла днеска на три пъти. Последния път нацяло. От половин час те проверявам дишаш ли и още малко да извикам бърза помощ.

– Мария? Къде е? Добре ли е?

– Тя си отиде сама. С такси. И се обади. Само е уморена. Ти какво направи с нея? Ръката ѝ светеше.

– Това го направи тя сама. – Усмиввам се под мустак.

– Тя ли, а кой след това си отиде с краката си, кой лежи и още не може да се оправи.

Честно казано вече съм добре, но скоро няма да стана. По-добре е Нина да дойде ми прави компания под одеалото. Но съм доста уморен и дори на това не държа. В крайна сметка Нина първо ляга над одеалото, а след това и под него. Присъствието ѝ е доста смущаващо, особено след като сваля дантелите и чорапите. И става тя една.

Станало е светло. Сам съм. И по-добре от вчера. На масата има бежежа. „Кафето е на печката. Ключ има на вратата. Ще се прибера довечера в осем и ще се радвам ако си тук.“ Те това беше. Вече си осиновен. Дъщерите на Ева винаги са имали собственическо чувство. Лягам отново. Обичам да се събуждам следобед. Двете ми същности стигнаха до някакво съгласие. За две нощи и три пъти сън. Време е да тръгвам.

Проверката на квартирата отвън дава отрицателни резултати. Тази дежурни никакви ги няма. Ако до сега не са проверили станцията мога да се успокоя.

Мисля си за базата. Запазването на инкогнито при сегашното ниво на техниката е станало доста сложна задача. Нищо чудно да са я пратили в далечна орбита. Бързото техническо развитие през последните години е различно от линията наложена някога. Нещо е станало.

При един познат поддържам компютър с прилични възможности. Там е почти невероятно да проверяват. Изгърсвам се неканен и сядам да проверя техниката. Странно, че преди не съм виждал толкова елементарни неща. Алгоритмите са написани, но прекалено сложно. Пипвам в програмите тук там и нещата се позаглаждат. Впечатлявам домакина с

демонстрацията и на молбата да поровя малко в мрежата – няма как да ми откажат. Жалко, че преди не се не се интересувах от вируси. Това сега ще поправим. Докато разглеждам сайта на НАСА, какво дават руснаците и други за космоса, разни места с НЛО /повечето са пълни откачалки/, разни първични кодове на програми се уверявам, че нещата са тръгнали като по моя поръчка. Децата на нашите деца са преминали детската възраст. Все още са слаби механизмите за контрол над средствата за масово унищожение, но се учат. Ще ги бъде. Присъствието на демоните в станцията ме притеснява. С каква цел са тук? Какво търсят? Има доста следи от присъствието им. Има и следи от други, такива „чудеса“ правехме ние преди много време. Излиза, че позицията ни е претърпяла развитие. Излиза, че съм онзи който избяга, когато беше трудно и сега се е върнал. Почти получавам комплекс за вина. Стана време да си тръгвам вече. Пускам няколко усъвършенствани подобия на познати вируси. Благодаря на домакина и тръгвам успокоен към Нина.

С приближаването ми към входа ме изпълва тревожно усещане. Забавям крачка и минавам на другата страна на улицата. Оглеждам внимателно, завивам зад ъгъла и спирам. Изчаквам три – четири секунди и се връщам обратно. На улицата няма никой. Пердето на прозореца обаче се е разместило. Мозъчната активност е доста по-висока от тази на домакинята. Нищо чудно да са ме засекли вече. Съжалявам, Нина, сбогом. С боговете не знаеш какво те чака.

А сега накъде. Сигурно си имам и опашка. Но не стрелят по мен и се завъртам в центъра. Разглеждам чанти и обувки и особено отраженията по витрините. Едно хубаво момиче с възрастни очи се повтаря твърде често и предизвиква спомени и противоречиви чувства. То бавно се приближава, повдига демонстративно ръце. Показва, че не носи оръжие.

– Здравей А Кан. Трудно те открихме. Искам да сме в един отбор.

Логично. Искях ли да я видя или не? Най-голямата ми любов и най-опасният враг. Интересно какво се е случило, за да идва самата тя?

– Благодаря за вниманието. Появи се доста бързо.

– Можеше и по-рано да дойда, но апаратурата за наблюдение беше в креслото. Много грубо си действал, не ти е в стила.

– Трябва да сте забелязали, че за креслото ми помогнаха. А и без апаратура ме намерихте.

– Идваме по твоя сигнал. Приятелката ти със светещите ръце ни упъти доста точно.

Мария вече напразно се опитва. Практиката е да свалят енергетиката веднага.

– Добре ви работи информационната система. – сигурно прослушват някой редовен от клуба.

– Ако не беше ни упътил вечерта, нямаше да се сетим да те търсим. А имаме нужда от теб при сегашната криза. Благодарим, че се обади.

– Трудно ми е да повярвам нацяло в думите ти. Може би някакви гаранции, повече информация...

– Трудно е. Трудно е да си призная. Аз главния координатор на „божествената група“ се провалих.

Помниш ли първата земна база. Бяхме неразделни. Дишах с теб. И ти изчезна. Нямаше те повече от година. Тогава се роди сина ти. Не му казах за баща му. А и ти ме беше забравил след завръщането си. Причините разбрах след много, много време. Много прилича на теб и в уменията и в нрава. Успя някак си да получи достъп до управлението на кораба и не даде да го използваме. Изпрати го в далечна орбита, така че никой не може да стигне до него. Разказа ми какво е научил и после изчезна, като теб. По-жесток е от теб. Ти премълчаваш истината, той я разказа цялата.

– Криво ми беше, че имаш син, но харесвах това момче. Ако сега имаш син, толкова лесно ли ще го скриеш от баща му?

Разговорът се проточи. Без да бързаме напуснахме оживените улици. По навик проверяваме, всеки за себе си, къщите и ъглите. И недоверчиво докосваме съзнанията си. Аз крия слабостта си, какво ли крие тя?

– Какво предлагаш? – вече бързам. Желателно е да намеря метална мрежа преди да затворят магазините. – Мога да остана в тази квартира още един – два дни за да знаеш къде съм.

– Не само аз мога да те намеря там. Без да те подценявам, може да стане горещо. В най-добрия случай – сензация за пресата.

– Помогни ми малко тогава. Какво друго научихте за мен?

– Само това. Има някъде още една точка, но е без локализация. Пробвахме да я търсим и намерихме два трафопоста, антена на самоделна радиостанция и няколко усилвателя на кабелни телевизии в старата част на града. Сигнала ти ходеше произволно по честотите и беше много кратък за апаратурите ни. Работим с усъвършенстван модел на локалаторите за джиновете от едно време. Чувствителността е с няколко порядъка по-висока.

Обилено на информация е заслепяващо. Уговаряме подробностите и среща след два дни.

Сега към квартирата. Външната проверка почти ме успокоява.

Който е пипал по датчиците е много добре подготвен, но не знае старите номера. Прибирам в квартирата с голям пакет метална мрежа за комари. Стиснал съм заедно с нея и жезъла на силата. Изстрел с него ще ме поизгори, но мога да се скрия зад мрежата – щит и меч. Заклучвам входната врата и влизам в стаята.

– Здравей... сине. Станал си по-добър от мен. – сигурно ни е наблюдавал и на срещата.

– Постарах се, но знаеше че съм вътре, нали. Надявам се, Лилит разкри картите и се постара да те очарова наново. Вярваш ли й?

Майка му е прекалила с манипулирането. В гласа има много горчицина и овладяна болка. Момчето, което обичаше да играе с големите, е пораснало.

Трудно ни върви разговора. Имаме желание, но имаме лошо минало. Дълго време сме доверявали единствено на себе си. Малко по малко се отпускам и диалога тръгва. Аз съм доста изморен и започва да ми личи.

– По моя оценка онова разтопено кресло ти е трябвало още. Мога да помогна.

Тук беше съвсем прав.

Събирам багажа. Транспортът е осигурен. Спътника изглежда сигурен – все пак ми е син.

Потегляме.

КРАЙ

© Живко Попов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1683>]